

Lê Thị Thanh Phương

Một Ngày, Nhớ đời

Tôi thất nghiệp. Tự cho phép mình nghỉ việc để rong chơi một thời gian, bù lỗ những thua thiệt ở lứa tuổi tôi đáng được hưởng. Tôi đã lao ra đứng chào hàng cho một hãng bảo hiểm năm vừa mới bước vào tuổi mười tám. Chuyện đã cũ, thôi bỏ qua.

Ngày đầu tiên không đến sờ, tôi thức dậy sớm, dù cố gắng nhắm mắt, nằm im. Lạ thật, thường ngày vào giờ này, cặp mắt tôi như dính lại với nhau bởi hai làn mi dày, nặng ứ một nhọc. Cơn buồn ngủ hôm nào cũng chần chừ như chưa muốn rời bỏ thân thể còn ấm hương chăn gối. Thế mà hôm nay, nhìn đồng hồ, sáu giờ thiếu năm, sớm quá. Dậy làm gì lúc này ? Tôi kéo chăn, nhẹ nhàng trùm kín đầu, trùm luôn những suy tưởng vợ vẫn đang nhõn nhợ đu bay trong não bộ. Sẽ tắm một bữa thật lâu, thật thỏa thích. Bồn nước nóng nần tỏa hơi. Tôi trầm mình, chôn từ hai vai đến mười đầu ngón chân dưới những lọn xà phòng trắng nõn. Tôi sờ vuốt thịt da, vân vê từng cọng lông yếu điệu, mmo màng nghe khắp mạch máu trong cơ thể đang nao nức với tay giao hòa với nước. Và dường như trái tim đã ngừng đập. Tôi tuyệt vời bước vào đỉnh cao nhất của cuộc sống. Lừng lơ màu sắc quay vòng. Tôi dần dần thu mình nhỏ lại, nhỏ lại, nhỏ lại

như một hạt bụi, rồi tràn lấp cả không gian.

Và tôi chợt thức dậy tình cờ. Chiều dài của giấc -ngủ-thêm ngáp nghe đến phút thứ năm. Năm phút óng ả hạnh phúc như những tiếng chuông đang ngân, loang loáng trong từng đợt xương. Tôi nhắm nháp, nhai lại cái hương vị lưỡi biếng còn mới nguyên. Giường nệm đồng lõa với thân thể. Thân thể đồng đưa với mộng ảo. Tôi chưa rời giấc mơ, dù đôi mắt đã mở, tỉnh táo thấy tầng nắng đỏ au, táo bạo, ôm kín một góc tường đang khoe khoang nhan sắc tôi trong tấm chân dung lộng kính. Không gian cùng lòng tôi trong veo. Gợn bụi cuối cùng chưa kịp tan loãng chính là hơi thở tôi tạm để yên. Sợ uống một cốc cà phê hay một tách trà sẽ hỏng một buổi sớm mai huyền diệu, tôi rón rén nhồm dậy, nhẹ nhàng mở chai Napoléon Brandy. Nửa hớp cho đôi môi, nửa hớp cho đầu lưỡi, lắng đọng hương đất trời. Không một tiếng chim, không mảy may hơi gió, hương rượu xuyên vào trái tim, vỡ tràn khắp thân thể những gót giày hoa êm ái. Thèm được yêu, thèm được nhớ nhưng, tôi dúi tôi nhảy từng bước nhac khiêu vũ vô tận, róc rách từ một giọt rượu vô tình vương lên má. Tôi tuyệt vời trinh bạch, dù đã từng cuồng nhiệt giao hoan trong những năm tháng đã đứng vào cõi dĩ vãng. Cảm ơn buổi sáng. Cảm ơn rượu. Từ thân thể của chiếc ly thủy tinh, tôi đã thấy, đã nghe những đóa thơ nở rộ. Những đóa thơ vô tự bất tận, dập dồn. Cảm ơn. Cảm ơn. Đời đẹp quá. Ngày đẹp quá. Uống thay, lâu nay tôi đã ngu muội, bỏ vụt ngoài tầm tay. Không hối hận nào hơn, hối hận đã tự làm hại mình khi lắng lòng đãi lọc những hạt thơ giải trí, nhưng thôi.

Tìm được một quán phở ế ẩm nhất trong thành phố, tôi dẫn tôi vào một góc khuất sau đám cây kiểng. Không đói nhưng phải ăn, không khát nhưng phải uống. Tôi lặp lại những động tác thường nhật để

bảo trì cơ thể. Chanh thì chua. Nước mắm thì mặn. Ớt thì cay..bản tính của mỗi vị lâu nay đều như thế. Còn tôi thì vẫn tiếp tục hời hợt vô tích sự. Mọi người con gái, mọi người đàn bà, ở cõi thế gian này vẫn tuyệt hảo đứng ở vị trí thứ nhất của muôn loài. Dù mẫu hệ đang nhường đôi bước nhưng vai trò hệ trọng của giống cái vẫn không thay đổi. Cái sắc sảo độc đáo của nó chính là cái hời hợt, vô tích sự. Tôi khiêm nhường, tôi lập dị cùng một lúc ? Có lẽ không. Ngày nay, tôi có thể ở trong mọi tư thế, kể cả việc chủ động khi làm tình.Nhưng quả thật, tôi luôn luôn muốn mình gói trọn trong lòng ghế đoan trang, thùy mị. Tôi hoàn toàn không thấy khó khăn khi muốn biến mình thành một thi sĩ thứ thiệt, thì có khó gì khi thích làm một nhà văn, cỡ những cây bút không giàu có tưởng tượng, không thành thạo trong việc dàn dựng, hư cấu, chỉ thuần một chút tài vật là mô phỏng đúng mức những mẫu người có sẵn trong cuộc sống, mang họ vào chữ nghĩa và bôi bẩn họ vì lòng đố kỵ. Xong đâu đấy lại chưng họ ra bắt quay quần quanh cái trục chính là mình, khi bác chước ngó lại lại một chặng đường gọi là văn học...rất lừng lự,đánh lện. Nếu phải viết vài chục cuốn sách giải trí cho thức giả phổ thông là thành ngay một đại nhà văn, thì tôi đoan chắc, toàn thể cơ thể mang hình tượng lá đa, đều có thể là những văn gia. Tôi không nói ngoa, chỉ một vài ba giờ ngồi lê của một cái miệng biết nói, một cái miệng háu yêu, đã tuôn ra hàng trăm đề tài cho cả trăm truyện ngắn, truyện dài...Nước mắm thì mặn, chanh thì chua. Ớt thì cay..tôi thì hời hợt. Buổi trưa ngồi ở quán ế , mùi vị của quê nhà hình như càng nổi bật, đậm đà. Tôi nhìn cái bàn vuông vức, sạch sẽ, thương thật là thương. Hộp đĩa nhân hạ, thất nghiệp chắc đã lâu. Lọ tương ớt trầm tư bên thau đường ngái ngủ...tất cả, về hùa nhau mang tặng tôi một nỗi nhớ nhưng bất ngờ,

quê nhà ơi quê nhà...Màu nắng vàng quánh ngoài kia, cái hắt hiu của một buổi trưa chừng như ở đâu cũng cùng một khuôn đúc. Thật khó ngăn mình biến thành một nhà thơ. Thật khó ngăn mình biến thành văn sĩ. Tôi lạc đề tiếp tục. Nhưng không sao. Những con phở chui tuột vào bao tử im lặng đến độ tôi nghe cả tiếng răng mình chạm vào nhau. Nhai, nuốt và suy mộng, buổi trưa tôi rồi cũng qua, rất vội. Chẳng biết bóng tối đến từ lúc nào. Hình như chúng chỉ ẩn nấp tạm thời đâu đó rồi bất chợt chụp xuống tràn lan. Biển cả không bao giờ và không thể nào bao la bằng bóng tối. Ấy thế mà nó còn hẹp hơn cõi mộng du của tôi lúc này. Đùng vội cho tôi ba hoa. Nếu bạn biết thú ược mơ thì bạn sẽ chẳng bao giờ ngạc nhiên. Giải thích cho bạn ? Không dám. Mời bạn hãy tự chọn cho mình cái chỗ nằm êm mượt đó. Bắt đầu đi.

Tôi mở ti vi rồi tắt.

Tôi bỏ một đĩa nhựa vào máy, nhưng không nhấn volume.

Buổi tối nhẹ nhàng rủ rê tôi im lặng. Trái dài thân thể diễm kiều trên mặt nệm, tôi nhớ đến người yêu. Cánh tay tôi mơn một bên, dù mấy tháng nay không ai gối. Vết mơn vẫn ấm. Tôi đẹp từ sợi lông măng. Tôi vói tay tắt bớt đèn. Đêm dịu hẳn lại. Tôi nhìn quanh Cửa buồng xanh đã khép. Tủ sách dựa vào sát vách tường. Không nhìn, nhưng tôi thấy những Phạm Duy, Mai Thảo, Khánh Trường, Hồ Trường An, Nguyễn Mộng Giác, Kiệt Tấn, Luân Hoán, Đỗ Quý Toàn, Ngu Yên, Nguyễn Hưng Quốc, Thái Tú Hạp, Hồ Đình Nghiêm, Lưu Nguyễn, Phạm Thị Hoài, Phan Thị Trọng Tuyền, Trần Mộng Tú, Đặng Thị Quế Phượng, Cung Vũ, Võ Kỳ Điền, Nguyễn Văn Ba, Phan Ni Tấn, Hoàng Xuân Sơn, Hà Thúc Sinh, Huy Lực, Tưởng Năng Tiến, Nguyễn Ý Thuần...và vô số văn nhân thi sĩ khác đang lặng lẽ nép vào nhau, lom

khom nhìn tôi. Đối diện với cái nghĩa địa văn học nghệ thuật trên, bên vách kia quý ông Đinh Cường, Nghiêu Đề, Võ Đình...cũng nhìn tôi không chớp.Tất cả dường như hã hê nhìn tôi thoải mái thanh thoát. Mẫu vải thơm tho nhỏ nhất trên cơ thể tôi cũng vừa được lột ra, một giây thoáng ngượng. Trong diện tích tám nhân sáu ấm áp này, thật khó mà điểm danh hết những sinh vật đồng thương ngoạn. Tôi có khiếm nhã quá chăng ? Đêm dịu dàng vuốt ve tôi mềm nhũn. Từ những nhớ nhung nở ra những thao thức khát thèm. Tôi khỏe mạnh, bình thường, lộng lẫy tròn hai mươi. Không thể và cũng không muốn làm gì hơn. Tôi thủ dâm. Chử dùng thô bạo, nhưng động tác cực kỳ dịu dàng, uyển chuyển. Tôi ngây ngất từng giây theo cử động của sự tưởng tượng và đôi tay thanh khiết. Cứ phê phán tôi. Cứ nguyên rửa tôi. Xin lỗi quý vị đạo đức vậy. Đêm ngà ngọc. Đêm rực rỡ. Tôi vui tôi trong cảm giác no đầy. Một ngày, nhớ đời...

Nguồn: Lovys

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003